

Sub semnul amatorismului

Nici un sens al acestei comedii nu a fost adîncit, și, ca atare, făcut expresiv, în spectacolul pe care l-am văzut în acest început de stagiune pe scena teatrului din Brașov. Nesigur și parcă needificat asupra stilului pe care ar fi trebuit să-l imprime reprezentății, regizorul Ioan Georgescu menține jocul actorilor în schematismul realismului mărunt, iar cînd încearcă ridicări către simbolicele comic apelează la mijloacele brigăzii sau ale operetei, scenele căzînd într-un parodie fără rost. Actori experimentați ca E. Mihăilă Brașoveanu (Cato), Gabriel Săndulescu (Borcea) sau Ion Jugureanu (Stoica) nu reușesc să-și individualizeze personajele, jocul lor comportînd unele stridențe care ar fi putut lipsi sub un ochi regizoral mai exigent. George Tudor, în *Domide*, joacă timid și cu o repetare a gesturilor exasperantă. De fapt mai pretutindeni se vedește o lipsă de invenție teatrală sau sărăcirea, golirea de expresivitate plastică prin repetare, dîndu-ne o neplăcută impresie de amatorism. Decorul semnat de Victor Țapu, la fel de nesigur ca și regia, vrea să fie și realist și simbolic, căci deasupra unor birouri cam ponosite atîrnă o plasă de frînghie, imitînd pînza unui păianjen, care va cădea cu o clipă înainte de cobo-

Melania Niculescu, Ion Jugureanu și Gabi Daicu Mihai în „Domide contraatacă” de Tudor Popescu, Teatrul Dramatic din Brașov

rîrea cortinei, semn că spectacolul s-a sfîrșit, intriganții căzînd, nu-i așa, în propria lor plasă.

Constantin RADU-MARIA

Cînd se dă tot ce se poate da

Ex, evident, nu este o capodoperă. Ar fi nedrept însă să i se conteste profesionalismul scriiturii. Personajele se decupează cu claritate, condiția lor psihologică și socială se străvede cu limpezime. Situația în care le surprinde autorul este perfect „ruptă din viață”, pe muchia melodramei veriste. Nici o lovitură de teatru, în afara unei farse triste puse la cale de indiferența semenilor și de dezlănțuirea ingrată a naturii. Un conflict fără mare relevanță, mai degrabă între generații decît între personaje. Defectul esențial al piesei face masă organică chiar cu calitatea ei de bază: poate fi rezumată, poate fi trecută în codul

---

DOMIDE CONTRAATACĂ de TUDOR POPESCU • TEATRUL DRAMATIC din BRAȘOV • Data premierii: 15 septembrie 1988 • Regia: IOAN GEORGESCU • Scenografia: VICTOR ȚAPU • Distribuția: MELANIA NICULESCU (Viorica), GABI DAICU-MIHAI (Geta), GABRIEL SĂNDULESCU (Borcea), E. MIHĂILĂ-BRAȘOVEANU (Cato), ION JUGUREANU — FLAVIUS CONSTANTINESCU (Stoica), GEORGE TUDOR (Domide), CONSTANȚA COMĂNOIU — MAYA INDRIEȘ (Maria), DANIELA TRIFAN (Lăptăreasa).

EX de ALDO NICOLAJ • TEATRUL NAȚIONAL din TIRGU MUREȘ, secția maghiară • Data premierii: 26 februarie 1988 • Regia: DAN ALECSANDRESCU • Scenografia: NAGY ÁRPÁD • Distribuția: MENDE GABY (Flavia); BILUSKA ANNAMÁRIA (Gianna); ÁDÁM ERZSEBET (Marcella).

Adám Erzsébet, Biluska Annamária și Mende Gaby

prozei fără a avea sentimentul că trădezi inefabilul genului dramatic: două femei singure, socialmente modeste, pe trecute ca vîrstă și fizionomie, au ideea disperată de a organiza un „cockteíl” pentru a mai încerca un racord sentimental. Apariția celei de-a treia eroine, Marcella, mai tinără, mai dinamică, mai atrăgătoare, este de efect contrastant, nu pe plan moral, ci ca „biologie” și frivolitate mondenă. Dar la petrecere nu sosește nimeni și, după febrilitatea pregătirilor, urmează atmosfera și mai deprimantă decît la început, a singurătății totale.

Pentru un regizor experimentat ca Dan Alecsandrescu, montarea adecvată a unui asemenea text n-a constituit decît un prilej de reafirmare a științei sale intr-ale punerii în scenă. Spectacolul curge plăcut, cu crescendo-ul de rigoare și cu un final dublu: mai întîi în acea atmosferă aproape lugubră de recădere în singurătate, apoi, prin revenirea tinerei Marcella, în pași de dans, în ideea că viața merge mai departe. Montarea are ritm, interpretele joacă cu mobilitate, cu umor sau melancolie, cum trebuie. N-are nici un haz să fac diferențieri axiologice: Mende Gaby (Flavia), Biluska

Annamária (Gianna), Adám Erzsébet (Marcella) evoluează în nota unui profesionalism cert, cu un dozaj vocal variat, un timbru frapant chiar, pentru o piesă fără mari profunzimi, în relații și atitudini scenice precise.

Decorul reface un interior anodin, cu pereți învechiți, dar nu și innobilăți de trecerea timpului, cu mobilier eteroclit. Observ însă că, spre deosebire de momentul premierii (marcat fotografic în programul de sală), costumele sînt altele; mai „artistice” (ca și machiajul, de altfel), acestea mai recente. Ceea ce deranjează este o tentă comercială aplicată spectacolului.

Ex este o piesă cu unele virtuți imediate; se și percepe ca atare. Este însă, datorită limpezimii tramei, un text tiranic pentru regizor (ca și pentru un spectator cit de cit pretențios). Nu are marjă de interpretare ideo-estetică. Nu posedă echivoc generator de accente (re)creatoare. Se reduce la semantica unui singur nivel. În aceste condiții, spectacolul Naționalului din Tîrgu Mureș a dat cam tot ce se putea da.

Patrel BERCEANU